

De kinderdoop

John Eliot

(in reactie op het boekje *De Doop* van John Norcot)

Vertaling van: *A Brief Answer To a Small Book written by John Norcot Against Infant-Baptisme*

This Answer is written by John Eliot for the sake of some of the Flock of Jesus Christ who are ready to be staggered in point of Infant-Baptisme by reading his Book.

Boston, printed by John Foster, 1679.

Vertaling: Mw. R. Pieterman (RuthInterpres)

© 2018 RuthInterpres

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De kinderdoop

John Eliot

208

- A Brief
ANSWER

To a Small Book written by
John Norcot

AGAINST
Infant-Baptisme

This *Answer* is written by *John Eliot* for the sake of some of the Flock of Jesus Christ who are ready to be staggered in point of *Infant-Baptisme* by reading his Book.

Boston printed by *John Foster*. 1679.

Levensschets van John Eliot en de achtergrond van dit boekje

John Eliot werd rond 1604 geboren te Widford in Engeland, en overleed in 1690 te Roxbury in Noord-Amerika. Hij wordt beschouwd als de eerste puriteinse zendeling.

Eliot bracht zijn jeugd door in Nazeing en ging naar het Jesus College in Cambridge. In 1629 werd hij hulpprediker van de puriteinse Thomas Hooker. Deze werd afgezet door de anglicaanse aartsbisschop William Laud. Eliot vluchtte samen met hem via Rotterdam naar de puriteinse Massachusetts Bay Colony.

Op 3 november 1631 kwam Eliot met het schip Lyon aan in Boston, de hoofdstad van de kolonie. Het volgende jaar werd hij predikant van de First Church in het nabijgelegen Roxbury, waar hij in 1645 de Roxbury Latin School oprichtte, de oudste continue functionerende school in de Verenigde Staten. Van 1650 tot 1674 assisteerde Samuel Danforth hem in Roxbury.

Samen met onder andere Thomas Weld en Richard Mather werkte John Eliot aan het Bay Psalm Book, een berijming van de Psalmen. Dit was het eerste boek dat in de Britse koloniën in Noord-Amerika werd gepubliceerd.

In 1665 gaf hij een boekje uit met een zeer uitgebreide titel: *Communion of Churches; or, The Divine Management of Gospel-Churches by the Ordinance of Councils, Constituted in Order according to the Scriptures, ... Humbly Proposed as ... a Means of Uniting those two Holy and Eminent Parties, the Presbyterians and the Congregationalists ...* ('De gemeenschap van de kerken, of: Het Goddelijke bestuur van de Evangeliekerken bij ordinantie van kerkvergaderingen, in hun orde geconstitueerd volgens de Schrift, ... ootmoedig voorgelegd als ... middel om deze twee heilige en uitnemende partijen, de presbyterianen en de congregationalisten, te verenigen ...').

Zijn zendingswerk onder de indianen in Massachusetts leverde hem de bijnaam ‘Indian Apostle’ (‘Apostel van de indianen’) op. Een belangrijk hulpmiddel was de vertaling van de Bijbel in het Massachusetts, die in 1663 verscheen. In 1666 verscheen Eliots grammatica van het Massachusetts onder de titel *The Indian Grammar Begun*. Zijn indiaanse bekeerlingen, de zogeheten ‘Praying Indians’, bracht hij onder in speciaal ingerichte dorpen, waar zij hun eigen cultuur konden behouden. De meeste dorpen werden tijdens de King Philip’s War (1675-1676) verwoest.

John Eliot was getrouwd met Hanna Mumford. Ze kregen zes kinderen, van wie er slechts één (John Eliot jr.) bleef leven, die later de eerste predikant in Newton werd.

Cotton Mather (1663-1728) schrijft in *The Life and Death of The Renown’d Mr. John Eliot*:

Eliot vergat niet dat hij lammeren in zijn kudde had en als een andere David kon hij het niet verdragen als hij zag dat de leeuw een van de lammetjes greep. Hij had altijd een geweldige innerlijke zorg voor kleine kinderen. In een van de kleine geschriftjes die hij voor hen publiceerde, deed hij deze toegenegen uitspraak: ‘Zeker wil Christus Zijn lammeren niet verliezen’. Ik heb goede reden om mij te blijven herinneren hoe hartelijk, vurig en ijverig hij zich tot mij richtte, toen hij, uit naam van de naburige predikanten en kerken, mij de rechterhand der gemeenschap (Gal. 2:9) gaf bij mijn bevestiging en zei: ‘Broeder, hebt u de Heere Jezus Christus lief? Zo ja, dan smeed ik u: weid Zijn lammeren.’

Hij verlangde sterk dat de kinderen in het verbond opgenomen zouden worden. Hij besteedde er veel zorg aan dat de lammeren onder de roede des Heeren zouden doorgaan (waardoor de tienden

voor Hem werden afgezonderd), en onder de band des verbonds gebracht zouden worden [Ez. 20:37].

In het openbaar en met grote ernst verdedigde hij de zaak van de kinderdoop tegen bepaalde mensen die sinds de Reformatie opgestaan zijn (onder wie er weliswaar veel godzalige mannen zijn, die de ziel van onze Eliot lief waren). Zij vergeten dat in de kerkelijke staat onder het Evangelie, evengoed als in de Joodse kerk, de belofte toekomt aan de gelovigen en hun kinderen ([Hand. 2:39). Zij zijn onwillig om de kinderen onder de discipelen van Jezus Christus te rekenen of te erkennen dat ‘derzulken het Koninkrijk der hemelen is’ (Matth. 19:14). Zij willen niet weten dat de meest ontwijfelbare documenten uit de oudheid bevestigen dat de kinderdoop in alle vroege kerken in gebruik is geweest. Nazianzenus, Chrysostomus, Basilius, Athanasius en Epifanius in de Griekse kerk, en Ambrosius, Hieronymus en Augustinus in de Latijnse kerk, geven allen heerlijke getuigenissen ten gunste van de kinderdoop. Maar zelfs voordat die mannen leefden, verzekert Cyprianus ons dat er in zijn dagen geen twijfel over was. En vóór hem kon Origenes zeggen: ‘Het is van de apostelen af dat de kerk de kinderdoop aanhangt.’ En vóór hem kon Clemens Romanus zeggen: ‘Kinderen behoren ontvangers van de discipline van Christus te zijn.’ Bovendien hebben wij duidelijk bewijs bij Irenaeus en Justinus de Martelaar. En diezelfde argumenten waarmee sommige van de ouden bijgelovig adviseerden om de Doop uit te stellen, belijden tegelijkertijd het Goddelijke recht van kinderen op de Doop.

Onze Eliot kon in geen geval de kinderen van godzalige mensen beschouwen als onheilig en ongelovig, en ongeschikt om een merkteken van toewijding aan de Heere te dragen.

Toen daarom een boek van de godzalige Mr. Norcot¹ onder ons verspreid werd, waardoor sommigen geneigd werden tot, of bevestigd werden in een vooroordeel tegen de kinderdoop, duurde

¹ Zie voetnoot op p. 9.

het niet lang of Mr. Eliot publiceerde een kort antwoord daarop. De eerste regels tonen direct met welke gezindheid hij het geschreven heeft. Hij zegt: ‘Het boekje spreekt met de stem van een lam en ik denk dat de auteur een godzalige, hoewel dwalende broeder is. Maar hij speelt de rol van de briesende leeuw, die op allerlei listige manieren de arme lammeren van de kudde van Christus zoekt te verslinden.’

Zo bepleit hij vervolgens de zaak van degenen die niet voor zichzelf kunnen spreken.

Niemand kon een persoon met een andere overtuiging dan hijzelf innemender en vriendelijker ontvangen dan hij, wanneer hij *aliquid Christi* (‘iets van Christus’) in hem zag, of de vreze Gods in hem zag uitkomen. Hij kon een zeer vertrouwelijke correspondentie met een man als Mr. Jessey² voeren, zolang laatstgenoemde leefde. Maar toch wist hij wel te hameren op hun ongelukkige dwalingen.

² Henry Jessey (1661-1663), ook gespeld als Jessy of Jesse, was een bekende baptistenpredikant in Londen, Engeland, en een vriend van John Bunyan.

Zijn levenswerk was het maken van een Engelse Bijbelvertaling, omdat hij erg teleurgesteld was over de episcopale invloeden in de King James Version (Authorized Version). Vaak schreef hij geleerde mannen over de hele wereld om advies in te winnen. Het was zijn grote wens dat zijn project af zou zijn voordat hij stierf. Inderdaad voltooide hij zijn vertaling, maar precies in de tijd dat Karel II zijn pijlen op de non-conformisten richtte. Zijn werk werd nooit gepubliceerd.

Jessey is geen huwelijk aangegaan, zodat hij meer middelen aan het werk des Heeren zou kunnen geven. Hij was onvermoeibaar in het werven van fondsen voor liefdadigheidswerk. Hij zamelde zelfs geld in om de arme Joden in Jeruzalem te helpen, zodat zij geen slaven hoefden te worden. Hij geloofde vast dat de wederkomst van Christus niet zou plaatsvinden totdat de Joden bekeerd waren. Dus was het noodzakelijk hen niet slechts te helpen, maar tegenover hen van het Evangelie te getuigen. Ook steunde hij het zendingswerk van John Eliot onder de indianen. Elke dag vroegen mensen hem om hulp en zelden wees hij iemand af.

Naar aanleiding van de Act of Uniformity in 1662 werd hij afgezet onder de ruim 2.000 godzalige predikanten. Kort daarop werd hij twee keer in de gevangenis gezet (en hij had al vaker gevangen gezeten) en daar is hij ook gestorven.

Een kort antwoord op een boekje, geschreven door John Norcot³ tegen de kinderdoop

**Dit antwoord is geschreven door John Eliot,
ten behoeve van sommigen in de kudde van Jezus Christus,
die door het lezen van dat boekje
bijna aan het wankelen werden gebracht
op het punt van de kinderdoop**

Het boekje spreekt met de stem van een lam en ik denk dat de auteur een godzalige, hoewel dwalende broeder is. Maar hij speelt de rol van de briesende leeuw, die op allerlei listige manieren de arme lammeren van de kudde van Christus zoekt te verslinden. Het belangrijkste scharnier waar de hele verhandeling om draait, is dat er in de Schrift geen ruimte is voor het dopen van kinderen. Daarom zal ik daarmee beginnen, om de tegensprekende mond van dit boekje te stoppen.

Het voorschrift voor de kinderdoop in de Schrift

Het dopen van de gelovigen en hun kinderen was een van de eerste Evangelie- en apostolische inzettingen, die worden geboden in het kerkbestuur onder het Evangelie. Zie Handelingen 2:37-39. Daar stellen de in het hart verslagen, boetvaardige Joden de dringende vraag aangaande de grote verandering van kerkbestuur die nu in

³ Zeer waarschijnlijk was het deze John Norcot die tijdens de *Great Ejection* in 1662 werd afgezet als predikant van Stanstead St. Margarets. Vanaf 1670 was Norcot de tweede predikant van de oudste baptistenkerk in London, die toen bijeenkwam in Old Gravel-Lane, Wapping (deze kerk bestaat nog en heet nu Church Hill Baptist Church, Walthamstow). Hij stierf op 24 maart 1676. Hij publiceerde zijn boekje over de Doop in 1672.

gang was gezet: ‘Wat zullen wij doen?’ of: ‘Hoe zullen wij ons onder dit nieuwe bestuur begeven en gedragen?’ Het bovenstaande maakt deel uit van hun vraag, zoals blijkt uit het antwoord. De apostel geeft hun in vers 38 en 39 antwoord.

De kern en de betekenis van deze woorden met betrekking tot ons vraagstuk kan als volgt geformuleerd worden:

[*Majorterm*] Eenieder van u aan wie de belofte toekomt, verordenen en bevelen wij zich te laten dopen.

[*Minorterm*] De belofte komt toe aan u allen, boetvaardige gelovigen en uw kinderen.

[*Conclusie*] Daarom bevelen wij u allen, boetvaardige gelovigen en uw kinderen, zich te laten dopen.

Overdenk de woorden.

Sommige gelovigen uit de heidenen, of de apostel zelf ten behoeve van hen, breidt diezelfde vraag nog verder uit betreffende degenen die ‘verre’ zijn, namelijk ten aanzien van hun kerkelijke staat en hun aandeel in de belofte. Wat zullen zij doen die geen aandeel in de belofte hebben? Ze zijn immers ver weg ten aanzien van het verbond en ook ver weg qua plaats, zoals de heidense naties in die tijd.

De apostel antwoordt: ‘Wij verordenen dezelfde wet en inzetten aan allen, namelijk “zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal”. Wanneer de Heere onze God sommigen van de heidenen zal roepen om boetvaardige gelovigen te zijn, zoals u, Joden, nu bent, dan komt de belofte hun toe, en hun kinderen; en wij verordenen dat zij en hun kinderen gedoopt en gemerktekend zullen worden als de lammeren van Christus, die tot Zijn kudde behoren.’

Zie hier een duidelijke Evangelie-inzetting wat betreft het dopen van de gelovigen en hun kinderen in alle Evangeliekerken, of ze nu Joden zijn of heidenen. Alle inspanningen om op deze tekst te antwoorden, vertroebelen slechts het water, om een helder zicht op de waarheid die in deze woorden schittert, te belemmeren.

De praktijk van de kinderdoop in de Schrift

Evenals wij een helder voorschrift voor de kinderdoop zien, zo zal ik ook een helder praktisch voorbeeld ervan laten zien in

Handelingen 2:41: ‘Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt’, dat wil zeggen: zij en hun kinderen werden gedoopt. Want ik vraag u: ‘Namen zij het gehele apostolische inzettingswoord aan? Of slechts een deel van het woord?’ U zult ongetwijfeld zeggen: ‘Zij namen het gehele inzettingswoord aan.’ Daarom werden deze gelovigen en hun kinderen vroeg of laat gedoopt. Als alleen de gelovige ouders zich hadden laten dopen en hun kinderen erbuiten hadden gelaten, dan hadden zij slechts een deel van het inzettingswoord aangenomen. Hier zien wij dus een welbekend voorbeeld. Naar dit voorbeeld hebben sindsdien alle Evangeliekerken steeds gewandeld tot op deze dag, en wel zonder onderbreking. Uitgezonderd dat er soms een kleine onderbreking veroorzaakt is door de baptisten⁴ die de kinderdoop ontkennen of in twijfel hebben getrokken.

God ontvangt de kinderen van de gelovigen in het verbond

De doop is het zegel van het verbond.

[*Majorterm*] Al degenen die God in het verbond met Hem ontvangt, hebben daarom een fundamenteel recht om volgens de wettige orde het zegel te ontvangen. Het zegel is zodanig aan het verbond gehecht, dat het ‘het verbond’ wordt genoemd (Gen. 17:13).

[*Minorterm*] God ontvangt de kinderen van de gelovigen in het verbond: ‘U komt de belofte toe, en uw kinderen’ (Hand. 2:38-39).

[*Conclusie*] Daarom komt hun ook het zegel toe.

Behandeling van verschillende teksten uit de Schrift

Mattheüs 3:15: ‘Aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen’, zegt Christus.

Vraag. Wie worden bedoeld met de ‘ons’ over wie Christus spreekt?

Antwoord. Hij spreekt ten eerste over Zichzelf en Johannes, en vervolgens over heel Zijn gemeente en haar leden.

⁴ ‘Anabaptists’ betekent ‘wederdopers’, hier steeds met ‘baptisten’ vertaald.

[*Majorterm*] Het was voor Christus als het Hoofd betamelijk en rechtvaardig om die wet en inzetting van God te vervullen door Zich te laten dopen. Zo is het ook betamelijk dat elk lid van de gemeente van Christus volgens de wettige orde hetzelfde zal doen. Het is gerechtigheid dat dit zal gebeuren.

[*Minorterm*] De kinderen van de gelovigen zijn leden van de gemeente van Christus, het verbond behelst hen, de belofte komt hun toe.

[*Conclusie*] Daarom behoren zij volgens de wettige orde gedoopt te worden.

Markus 10:14: ‘Maar Jezus dat ziende, nam het zeer kwalijk en zeide tot hen: Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert hen niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods.’

Vraag. Christus zegt dat het Koninkrijk van God, zowel strijdend als triomferend, bestaat uit vele zodanige leden. Hoe komen zij in de kerk?

Antwoord. God laat hen door Zijn inzetting toe in Zijn verbond: ‘U tot een God en uw zaad na u.’ (Gen. 17:7), en de kerk ontvangt hen plechtig door de Doop.

Vraag. Hoe kan de kerk hen ontvangen terwijl men niet weet dat zij geschikt zijn voor de kerk?

Antwoord. De kerk mag iemand op een geloofwaardig getuigenis wettig tot de gemeenschap in alle ordinanties toelaten, zoals in Handelingen 9:26-28 de vroege kerk Saulus toeliet op het getuigenis van Barnabas.

Welnu, voor de toelating van kinderen hebben wij het beste en heerlijkste getuigenis ter wereld dat zij geschikt zijn voor de kerk, en dat zij juist en recht gekwalificeerd zijn. Want wij hebben het getuigenis van God de Vader en de Zoon en de Heilige Geest.

Ik heb meer geloofsvrijmoedigheid om kinderen in de gemeenschap van de kerk te ontvangen dan volwassenen die wij uiterst nauwgezet onderzocht hebben, omdat onze kinderen worden ontvangen op een Goddelijk getuigenis, maar de anderen op een minder getuigenis, hoewel wij hen toelaten volgens een Goddelijke inzetting.

Romeinen 11:16: ‘Indien de eerstelingen heilig zijn, zo is ook het deeg heilig; en indien de wortel heilig is, zo zijn ook de takken heilig.’

Een gelovige en zijn kinderen zijn slechts één deeg in zijn kerkelijke positie. De gelovige ouders heiligen het hele huisgezin dat onder het opzicht van de ouders staat.

Een gelovige en zijn kinderen zijn slechts één boom in de kerk of wijngaard des Heeren. Wanneer de wortel heilig is, is de hele boom en zijn alle takken heilig. Dit is de kerkelijke staat van alle gelovigen.

Hierom behoren wij alle kinderen van de gelovigen tot gemeenschap in de kerk te ontvangen, overeenkomstig hun vatbaarheden. Welnu, kinderen zijn vatbaar voor gemeenschap met de kerk in de Doop. Dit blijkt heel duidelijk in de Joodse kerk, waar de kinderen vatbaar waren voor de besnijdenis en daardoor altijd in de gemeenschap van de kerk werden toegelaten. De apostelen waren gewoon het hele huisgezin te dopen wanneer de ouders geloofden. De Heere houdt hen voor zichtbare gelovigen, die takken zijn van een gelovige wortel, en geeft dat getuigenis van hen. God Die dit heeft bepaald, weet het beste wat Hem aangenaam is.

De tegenwoordige bediening van de Doop aan kinderen is een tegenwoordige oefening van geloof, liefde en plicht in de hele kerk, en vooral in de ouders. Ze is achteraf een oefening van geloof, liefde en plicht in het kind wanneer hij is opgegroeid tot de jaren van verstand. Zolang hij leeft, verplicht zijn doopverbond, dat op christelijke wijze voor hem ten nutte wordt gemaakt, hem met de hulp van de Geest zeer krachtig om te wandelen zoals het een kind des Heeren betaamt. Het bereidt hem voor op de geloofsbelijdenis (de bevestiging in het volle lidmaatschap), door met zijn eigen keus, toestemming en daad Gods verbond vast te grijpen.

Er is een passief ontvangen van Christus en Zijn Koninkrijk, waarvoor kinderen vatbaar zijn. En volwassenen moeten zich vernederen om in deze daad van genade als kinderen te worden:

‘Zo wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt gelijk een kindeken, die zal in hetzelfde geenszins ingaan’ (Mark. 10:15). Als God dus weet hoe Hij zulk een geestelijke gemeenschap met kinderen moet hebben en oefenen, wie zijn wij dat wij hen van Hem zouden weghouden, wanneer Hij naar hen vraagt? En wanneer Hij voor dat gebruik en doel een ordinantie heeft ingezet (Mark. 10:14)?

Markus 10:14. Ik kom weer terug bij deze tekst, waar Christus zegt: ‘Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert hen niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods.’

De ingestelde gewone weg waarin de kleine kinderen tot Christus komen, is door de Doop. Toentertijd, zoals in deze tekst wordt verteld, kwamen zij om Zijn zegen te ontvangen. Dat was toen hun doel. Maar bij die gelegenheid behandelt Christus het leerstuk aangaande de kinderen die tot Christus komen. Christus gebiedt dat dit zal gebeuren en heeft een gewoon middel ingesteld waardoor zij tot Hem kunnen komen, namelijk door de Doop, zoals zij dat in de oude kerk deden door de besnijdenis.

Dit gebod van Christus dat de kinderen tot Hem komen, is nog van kracht tot op deze dag, en zal dat zijn tot aan het einde van de wereld. Daarom wordt hierin niet alleen een persoonlijk komen tot de lichamelijke tegenwoordigheid van Christus bedoeld, zoals toen. Maar Christus bedoelt de zichtbare, uiterlijke, ingestelde weg waarin de kinderen tot Christus komen.

Ons wordt geboden dit te laten gebeuren. De ouderlingen en de kerk wordt door Christus geboden de kinderen tot Hem te laten komen. Het middel van hun komst tot Christus is door de Doop. Christus is zo welmenend en ernstig in deze zaak, dat Hij dit voorschrift op tweërlei manier uitdrukt, zowel bevestigend: ‘Laat hen’, als ontkennend: ‘Verhindert hen niet.’

Dit woord spreekt rechtstreeks en met klem tot de tegenstanders van de kinderdoop. Christus heeft u verboden een hindernis voor hen te zijn door woorden, toespraken, geschriften, macht of op enige andere manier: ‘Verhindert hen niet.’

De Heere bevindt Zich zo volledig in de stroom van Zijn gebod

om de kinderen tot Hem te laten komen, en van Zijn verbod om dit hen te verbieden of hen te verhinderen, dat Hij het met een indrukwekkende reden bekrachtigt, namelijk: ‘Want derzulken is het Koninkrijk Gods.’

De strijdende kerk bestaat uit vele zodanige leden. De helft van onze kerken bestaat uit kinderen, en wat, zult u Christus geen gemeenschap met hen laten hebben en hen geen gemeenschap met Christus laten hebben door de ordinantie die Hij daarvoor heeft bepaald? Het Koninkrijk der hemelen heeft vele kinderen in zich. Zal Christus gemeenschap met hen in de hemel hebben, en zult u Hem geen gemeenschap met hen op aarde laten hebben in de zichtbare kerk, terwijl Hij dat eist?

Ja, deze zaak wordt in het Evangelie verschillende malen verteld en herhaald, om te laten zien hoezeer Christus dit punt op Zijn hart heeft. Ja, deze tekst zegt dat Christus dit voorval Zijn discipelen zeer kwalijk nam. Het komt maar heel zelden voor dat Christus laat blijken dat Hij hen iets zeer kwalijk neemt (ongeveer twee keer). Dit is een van die keren, en dit is de aanleiding ervoor.

Johannes 21:15. Christus heeft bepaald dat één groot onderdeel van onze taak als predikant het weiden van de ‘lammetjes’ is, zoals het Griekse woord betekent. De kinderen maken daar deel van uit. Hoe kunnen wij de kinderen weiden? Zeker wel door de Doop aan hen te bedienen, want kinderen zijn vatbaar voor deze ingestelde weg om hen te weiden.

Deze tekst is een krachtig bewijs dat Christus de lammetjes gemaakt heeft tot onderwerp van het geweid worden door de kerkelijke bediening. Daarom heeft de Heere ongetwijfeld een openbare ordinantie ingezet om hen te weiden, waarvoor zij vatbaar zijn, en dat is de Doop. Kinderen worden secundair geweid wanneer hun ouders geweid worden, maar zij worden persoonlijk geweid door de Doop, en wel voortdurend.

Vanaf de eerste schepping van de mens heeft God met de mens gehandeld middels een verbond, en Hij heeft altijd de ouders en kinderen samen in Zijn verbond begrepen. Zo was het met Adam in de onschuld: de kinderen van Adam waren met hem in het

werkverbond begrepen, zoals wij bij rampzalige ondervinding weten. Na de val bracht God Adam onder het genadeverbond in Christus, en in dat verbond begreep Hij zijn zaad met hem. Toen God Abraham riep, bracht Hij hem onder een verbond, en begreep Hij zijn zaad met hem: 'Ik ben uw God, en de God van uw kinderen.' Dat was ons Evangelieverbond, waarover de apostel zegt: 'U komt de belofte toe, en uw kinderen.' Zo is het met alle Evangeliekerken, zowel Joden als heidenen, ja, met alle gelovigen: 'zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal'.

Het is Gods oneindige barmhartigheid om Zichzelf aan ons te binden door een verbond. Hij doet dit zowel om ons zwakke geloof te sterken, als opdat Zijn verbondsbarhartigheid de wrekende hand van het recht zou binden en tegenhouden, zodat die ons niet verdelgt vanwege onze ongerechtigheden. God gedenkt aan Zijn verbond en daarom spaart Hij ons en onze kinderen (dit kunnen wij zien in Ps. 105:8-10,40-42, Ps. 106:43-45 en Ps. 89:31-35).

Wees God daarom dankbaar voor Zijn verbond met ons en met onze kinderen. Sluit hen niet uit van deze grote barmhartigheid.

1 Korinthe 7:14. Het lijkt dat sommigen in Korinthe twijfelden of de kinderen in het verbond met God waren en door de gemeente ontvangen moesten worden, wanneer slechts een van hun ouders een gelovige was, en de ander goddeloos, een heiden.

Waarschijnlijk kwam dit vaak voor. Soms was de man bekeerd en de vrouw niet, soms was de vrouw bekeerd en de man niet. Het was terecht dat dit geval besproken werd, vanwege de welbekende praktijk van Ezra en de Joodse kerk oudtijds.

Op dit vraagstuk antwoordt de apostel dat als een van de ouders een gelovige is, hun kinderen door God in het Evangelieverbond aangenomen worden en de gemeente hen behoort te ontvangen, omdat in zo'n geval de ongelovige man of vrouw door God geheiligd wordt voor de gelovige vrouw of man, om een heilig zaad voort te brengen. Als de ongelovige ouder niet geheiligd werd, zouden alle kinderen van zo'n gelovige ouder onheilig zijn, maar de apostel zegt: 'Dat is niet zo, want alle kinderen van een

gelovige zijn heilig, ook al is zijn of haar wederhelft onheilig.’ God ontving zulke kinderen met de gelovige ouder in Zijn Evangelieverbond, en alle gemeenten ontvingen zulke kinderen. Zo werd het vraagstuk vastgelegd en bepaald door Goddelijke gezag, namelijk dat alle kinderen die slechts één gelovige ouder hadden, door de gemeente ontvingen werden als een heilig zaad.

De liefdeloosheid van de baptisten

Eén regel om de rechtzinnigheid van een leerstuk te beoordelen, is door te zien of het strekt tot heiligheid, liefde en eenheid onder de heiligen. De opvatting van de baptisten heeft niet zo’n strekking. Ze is een zeer liefdeloze opvatting, en daarom strijdig met de Geest van het Evangelie van Christus. Liefde is een specifiek kenmerk van een discipel van Christus: ‘Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander’ (Joh. 13:35). Kritiek op anderen, vooral wanneer zij beter zijn dan zichzelf, is uitermate in strijd met de Geest van het Evangelie. Hun opvatting verraadt dat zij dit zijn. Ik bemoei mij niet met hun innerlijke staat, maar als zij hun opvatting volgen, zoals dit boekje van John Norcot geheel doet, brengt ze hun tot de hoogste uitwas van kritische liefdeloosheid (om niets ergers te zeggen), en dat nog wel tegen mensen die veel beter zijn dan zichzelf.

Er is zo’n duidelijk voorbeeld van de besnijdenis van kinderen, en Christus Zelf werd besneden toen Hij een kind was (Luk. 2:21).

Er is zo’n duidelijke inzet van de Doop om het verbond te verzegelen, zoals de besnijdenis deed aan de gelovigen en hun zaad.

Er is zo’n duidelijk getuigenis dat de vroege kerk deze praktijk had, en sindsdien hebben alle Evangeliekerken steeds zo gewandeld.

En toch, omdat zij niet zien dat deze dingen zo zijn, denken zij dat de vroege kerk niet genoeg licht had om deze praktijk te hebben. Terwijl sindsdien alle Evangeliekerken in de wereld steeds deze praktijk gehad hebben, menen zij dat zij in zonde gewandeld

hebben en hun Doop ongeldig is. De hele wereld bestaat uit ongedoopte mensen, behalve zichzelf. Zij noemen zichzelf nu ‘baptisten’, en alle anderen in de christelijke wereld die als kind gedoopt zijn, zijn ongedoopte mensen. De kerken, de bediening, de sacramenten, alles wordt ongeldig verklaard, enzovoort. Wat een afschuwelijke trap van liefdeloosheid is dit, om er niets ergers van te zeggen.

Als zij toegeven dat de kinderen van de gelovigen in het verbond begrepen zijn, kunnen zij hun het zegel van de Doop niet ontzeggen. Daarom sluiten zij liever (volgens hun opvatting) de hele wereld van de kinderen der gelovigen buiten Gods verbond en de kerk, dan dat ze toegeven dat zij gepaste personen zijn om gedoopt te worden. Zij beroven de lammeren van hun aandeel in de kerk, in de gemeenschap der heiligen en in het verbond van God. Zo doen zij de lammeren van Christus, die zichzelf niet kunnen helpen, een boosaardig onrecht aan. Daarom zal Christus hen helpen, en wee degenen die hun dit onrecht aandoen.

Mattheüs 18:5- 6: ‘Zo wie zodanig een kindeken ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij. Maar zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem nutter dat een molensteen aan zijn hals gehangen en dat hij verzonken ware in de diepte der zee.’ Christus houdt de kinderen van de gelovigen voor gelovigen. De wortel en de takken vormen slechts één boom.

Vers 10: ‘Ziet toe dat gij niet een van deze kleinen veracht; want Ik zeg ulieden [en Christus weet dat volmaakt], dat hun engelen in de hemelen altijd zien het aangezicht Mijns Vaders, Die in de hemelen is.’

De liefdeloosheid van deze opvatting komt hierin droevig uit dat de baptisten de mensen leren zonder natuurlijke genegenheid te zijn, wat een van de grove zonden van deze laatste en gevaarlijke tijden is (2 Tim. 3:3). En dit doen zij betreffende een van de hoogste punten ter wereld, namelijk: ouders moeten hun eigen kinderen uitsluiten van het deelgenootschap met hen in Christus,

en van het kerkelijke aandeel in Christus, ja, hen wegstoten en zeggen: ‘Jij hebt geen deel met mij in deze grote zaak.’ Christus nam het Zijn discipelen zeer kwalijk toen zij, in geval van veel drukte in het onderwijzen van het volk, de ouders verboden hun kinderen tot Christus te brengen om Zijn zegen te ontvangen. Wat, denkt u, zal Hij dan zeggen tegen de baptisten die de eigen ouders leren hun kinderen van Christus weg te stoten? Zij maken niet alleen dat ze hun kinderen niet brengen, maar dat ze hen buitensluiten. Vanaf het begin van de wereld is er nooit een meer onnatuurlijke genegenheid geweest dan deze. Ouders proberen altijd hun kinderen met henzelf een aandeel te geven in hun godsdienst en in hun God, als het beste wat zij in de wereld hebben.

Het is een grote liefdeloosheid ten aanzien van die kinderen van gelovigen die als klein kind sterven, om te oordelen dat ze zonder aandeel in het verbond van God sterven. Daardoor beroven de baptisten zowel de ouders als de kerk van de troost van die hoop dat zij gestorven zijn in Gods verbond.

Het is een grote liefdeloosheid om (zoveel in hen is) de kerk de gelegenheid te beletten tot een uitnemende geloofsoefening in gemeenschap met de Vader en met de Zoon. Want wanneer wij kleine kinderen in gemeenschap met de kerk ontvangen, hebben wij gemeenschap met Christus en met de Vader:

‘Zo wie zodanig een kindeken ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij’ (Matth. 18:5).

‘En nemende een kindeken, stelde Hij dat midden onder hen en omving het met Zijn armen en zeide tot hen: Zo wie een van zodanige kinderkens zal ontvangen in Mijn Naam, die ontvangt Mij; en zo wie Mij zal ontvangen, die ontvangt Mij niet, maar Dien Die Mij gezonden heeft’ (Mark. 9:36-37).

‘Jezus ... nam een kindeken en stelde dat bij Zich, en zeide tot hen: Zo wie dit kindeken ontvangen zal in Mijn Naam, die ontvangt Mij; en zo wie Mij ontvangen zal, die ontvangt Hem Die Mij gezonden heeft’ (Luk. 9:47-48).

Wij zien hier dat er een uitnemende gemeenschap met de Vader en met de Zoon is in het ontvangen van de kinderen in onze gemeenschap. En hoe ontvangen wij de kinderen in onze gemeenschap? De ingestelde manier is door te erkennen dat zij met de kerk begrepen zijn in het verbond van God, en door hen zichtbaar in de gemeenschap van de kerk te ontvangen door de Doop.

Als er een andere manier is om kinderen te ontvangen in de Naam van Christus, geef daar dan een voorbeeld van. Deze manier is in de Schrift duidelijk ons ontvangen van hen in de Doop, onze gemeenschap met de lammeren van Christus, in de Naam van Christus, wat zeer welbehaaglijk is voor Hem.

Als we dit niet doen, ja, weigeren het te doen, is dat een zondige en beledigende breuk in onze gemeenschap met Christus. Als we de kinderen deze gemeenschap ontzeggen, is dat een tergende belediging tegen Christus, en vooral als we ons hierop beroemen.

Het velerlei nut van het geestelijke erfgoed van de kinderen van gelovige ouders

Psalm 127:3. Kinderen zijn 'een erfdeel des HEEREN'.

Hoe komen ze aan zo'n aandeel? Het is uit kracht van hun ouderlijke verbond. Ons verbonds-aandeel is ons geestelijke erfgoed, onze nalatenschap in de godsdienst dat onze ouders aan ons overdragen. Het is een nalatenschap dat ons alle dagen van ons leven goed van pas zal komen.

Voorals in sommige moeilijke tijden heeft een christen twee kapitalen of voorraden om van te leven en op te teren.

1. Zijn erfgoed ofwel het verbonds-aandeel dat zijn ouders hem nalieten.
2. Zijn verworven staat in de genade, die hij verkregen en gewonnen heeft door zijn erfgoed te benutten.

Een christen leeft van en teert op deze beide kapitalen of voorraden. Wij hebben ze allebei nodig, en soms is zelfs dat alles maar amper toereikend, wat we zo meteen zullen zien.

De baptisten ontkennen dit geestelijke erfgoed, het verbonds-aandeel middels de ouders. Zij leven alleen van een

verworven staat van genade, die zij gewonnen hebben zonder hun ouderlijke verbond te benutten, als wij hen mogen geloven, maar zij bedriegen zich.

Immers, ons ouderlijke aandeel in het verbond, ons geestelijke erfgoed, is een belangrijk en geheiligd middel tot bekering, hoewel niet het enige middel, want vreemdelingen (zoals onze Indianen) worden bekeerd door het Evangelie zonder dat middel, voor zover wij weten. Maar in de kerken van Christus worden al onze bekeerlingen bekeerd door hun benutting van hun erfgoed, hun ouderlijke aandeel in het verbond, als één middel. Dit blijkt duidelijk in hun belijdenis, wanneer zij in de volle gemeenschap van de kerk komen.

Daarom handelen de baptisten in dit opzicht heel liefdeloos (om er niets ergers van te zeggen) met hun kinderen, door hun erfgoed van een verbonds-aandeel aan hen te ontzeggen.

Spreuken 13:22: ‘De goede zal zijn kindskinderen doen erven.’ Dit wil zeggen: door zijn kinderen zo goed op te voeden, dat hij ziet dat de tweede generatie verzekerd is van zijn erfgoed. Zo is het in onze geestelijke nalatenschap. Een goed man zal (door genade) het erfgoed, het verbonds-aandeel dat hij aan zijn kinderen overdraagt, zo benutten dat hij hen ertoe brengt zelf vrijwillig het verbond vast te grijpen, door hun eigen daad en vrije toestemming (Deut. 29:10 e.v.; Neh. 10:28). Hierdoor wordt de bestendiging van hun verbonds-aandeel zekergestellt en overgedragen aan de tweede generatie.

Soms hebben ouders het zo zwaar te verduren in het pleiten met God voor hun kinderen (of ten minste voor sommige van hun kinderen), dat zij niets anders hebben om ten behoeve van hen op te pleiten dan het verbonds-aandeel, hun erfgoed. Hun kinderen kunnen zo’n losbandig leven leiden dat ze niets anders hebben om op te pleiten. Maar geloofd zij God, dat zal tot het laatst standhouden.

Dit was Davids toestand en zo pleit hij: ‘Hoewel mijn huis also niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld,

dat in alles welgeordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten' (2 Sam. 23:5).

Welnu, de baptisten snijden zichzelf en hun kinderen af van deze pleitgrond, door hun erfgoed, hun verbondsdeel in God aan hen te ontzeggen.

Soms kan een christen zo laag aan de grond gebracht zijn door verlatenheid en zielsbenauwdheid, dat hij blij is de toevlucht te kunnen nemen tot zijn erfgoed en verbondsdeel om zijn geloof te hulp te komen.

Soms werd David zo zwaar aangevallen dat het hem aanleiding gaf om te pleiten en te teren op zijn erfgoed: 'Wend U tot mij en zijt mij genadig, geef Uw knecht Uw sterkte, en verlos den zoon Uwer dienstmaagd' (Ps. 86:16). En soms erkent hij in zijn dankzegging dat zijn verbondsdeel, zijn ouderlijke erfgoed één bron is van de barmhertigheden die hij ontvangen heeft: 'Zekerlijk ik ben Uw knecht, ik ben Uw knecht, een zoon Uwer dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt' (Ps. 116:16).

Soms kunnen Gods kinderen zo diep weggezonden zijn dat ze geen verworven genade of aandeel meer kunnen zien om op te pleiten, niets om op te pleiten of voor zichzelf te benutten dan hun erfgoed, hun verbondsdeel: 'Waarom doet Gij ons van Uw wegen dwalen? Waarom verstokt Gij ons hart, dat wij U niet vrezen? Keer weder om Uwer knechten wil, de stammen Uws erfdeels' (Jes. 63:17).

Hoe slecht zorgen de anabaptisten voor hun eigen vertroosting, wanneer zij zichzelf en hun kinderen afsnijden (zoveel in hen is, als een opvatting dit kan doen) van deze pleitgrond en steun van het geloof.

God zag in Zijn wijsheid en barmhertigheid dat wij zwak zijn, dat wij een erfgoed, een verbondsdeel middels onze ouders nodig hebben, en dat wij soms moeten leven van een talent waarin Hij voorzien heeft, wanneer onze eigen goede huishoudkunde ons in de steek laat. En wanneer dit zo is, bestuurt en gebiedt Hij ons om

ons verbondsdeel, ons erfgoed te benutten: ‘Aanschouwt Abraham, ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft’ (Jes. 51:2). ‘Gedenkt Zijn wonderwerken die Hij gedaan heeft, Zijn wondertekenen en de oordelen Zijns monds; gij zaad van Israël, Zijn dienaar, gij kinderen van Jakob, Zijn uitverkorenen’ (1 Kron. 16:12-13).

Maar degenen die hun eigen erfgoed verwerpen en weigeren te voorzien in een erfgoed voor hun kinderen, moeten alleen van hun eigen handel en winst leven. Wat, zijn zij zo sterk in de genade dat ze dat erfgoed niet hoeven te benutten, waarin God voorzien heeft tot onze bijstand?

Soms is Gods volk zo diep gevallen dat God geen grond heeft om hun barmhartigheid te betonen dan alleen vanwege hun erfgoed, hun ouderlijke verbond: ‘Házaël ... verdrukte Israël, ... doch de HEERE was hun genadig en ontfermde Zich hunner en wendde Zich tot hen, om Zijns verbonds wil met Abraham, Izak en Jakob; en Hij wilde hen niet verderven en heeft hen niet verworpen van Zijn aangezicht tot nu toe’ (2 Kon. 13:22-23).

God heeft beloofd om zo te handelen met Zijn kinderen en volk: ‘Mijn verbond zal hem vast blijven.

... Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen, indien zij Mijn inzettingen ontheiligen, en Mijn geboden niet houden, zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen. Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen. Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen ...’ (Ps. 89:29-36).

Wat een gezegend erfgoed is Gods verbond! Toch snijden de baptisten hun kinderen van dit gezegende voorrecht af.

Soms kan Gods volk zo afvallig zijn dat niets wat ze verworven hebben, overgebleven is tot hun herstel, alleen nog hun erfgoed, alleen nog het verbond. Zo is het op dit ogenblik gesteld in de vreselijke afval van Israël en Juda. Toch hebben wij geloof voor hun herstel door hun erfgoed, hun aandeel in het verbond van

Abraham, ‘want de genadegiften en de roeping Gods’ en de rijkdommen van Gods verbond ‘zijn onberouwelijk’ (Rom. 11:29)!

Hoe tegengesteld aan de Geest en de liefde van het Evangelie is de opvatting die de kinderen van de kerk afsnijdt van dit gezegende erfgoed! Hoe meer ik de liefde van het Evangelie ervaar (en God weet dat dit slechts een beetje is), hoe meer mijn ziel walgt van die liefdeloze opvatting van de baptisten.

Deze opvatting is funest en vernietigend voor de kerken van Jezus Christus. Ze doodt en breekt de kerk in de knop. Ze berooft haar van haar lammeren. Ze zal de kerken en het Koninkrijk van Jezus Christus spoedig dunbevolkt en arm maken. Maar de wereld en het koninkrijk van de satan zullen dichtbevolkt en rijk zijn, als deze opvatting de overhand zal krijgen, wat God verhoede!

Toen Laban Jakob inhuurde om hem te dienen voor loon, onderhandelde Jakob voor geen ander loon dan lammeren. En hoewel Laban het eerst prima vond, ontdekte hij toch al gauw dat Jakob rijk en hij arm werd. Diezelfde uitkomst zullen alle kerken ervaren. Het uitsluiten van de lammeren, zoals de baptisten doen, of het verwaarlozen van de lammeren, zoals andere kerken doen, zal binnen enkele jaren de kerken dunbevolkt en arm maken. Er is in sommige streken een schadelijke vogel, die de boomgaarden verderft en ze onvruchtbaar maakt door in de lente de knoppen op te eten. Het is heel erg nodig om ijverig wacht te houden tegen zulke slechte vogels, opdat onze kerken geen onvruchtbare wijngaarden en lege wijnstokken worden.

Misschien zullen sommigen zeggen: ‘Ondanks alles wat er gezegd is, zie ik nog steeds niet dat er een voorschrift, inzetting of voorbeeld voor het dopen van kinderen is.’

Antwoord. Wat? Is het niet waar, omdat u het niet ziet? Als u duister, blind en onkundig bent in zo’n belangrijk punt als dit, hebben dan alle kerken in de hele wereld het mis, die er wel een voorschrift, inzetting en voorbeeld voor zien? Is uw duistere verstand en zijn uw blinde ogen de norm volgens welke ieders

licht en verstand gereguleerd moet worden? Moeten alle mensen hun kaarsen aansteken met uw amper brandende lucifer? In welke grond is die vlag van u geplant?

Bedenk dit: allen die de kinderdoop bestrijden, voeren er geen enkel positief (stellig) bewijs tegen aan, alleen maar negatief (ontkennend) bewijs, en dat negatieve is gegrond in hun eigen duisternis en onkunde. ‘Het is niet waar’, zeggen zij, ‘omdat ik het niet zie.’

Wij stemmen met de baptisten toe in de algemene stelling, de *majorterm*, namelijk: ‘In de dienst van God mag niets aanvaard worden dan wat een Goddelijke instelling heeft.’

Wij stemmen dat toe, maar de bijzondere stelling, de *minorterm*, de aanneming, daarin verschillen wij, namelijk: ‘Het dopen van gelovigen en hun kinderen heeft een Goddelijke instelling.’

Dit beweren wij en bewijzen wij, en daarom *concluderen* wij dat gelovigen en hun kinderen gedoopt moeten worden.

De baptisten ontkennen deze stelling en welk bewijs voeren zij aan? Voor zover ik weet helemaal niets dan dit: ‘Ik zie het niet, daarom geloof ik het niet, daarom bestrijd ik het.’ Hun belangrijkste verhandelingen bevatten alleen maar kritiek tegen onze bewijzen, waardoor de satan hun ogen effectief gesloten houdt, zodat zij de waarheid niet kunnen zien, maar opgeblazen zijn door hun eigen onkunde.

Behandeling van Norcots boekje

Nu zal ik kort aandacht besteden aan het boekje.

Degenen die het lezen, zal ik één aanwijzing geven en als u deze opvolgt, zal ze het hele boek volledig ontkrachten: wanneer het boekje de Doop van ‘de gelovigen’ noemt, voegt u er dan in gedachten ‘... en hun zaad’ aan toe. Als u dit steeds doet, bevat het boekje, voor zover ik mij herinner, niets wat u op dat punt zal schaden.

Dit is geen ontwijking van het vraagstuk, want ik heb bewezen dat, toen de Doop van de gelovigen voor het eerst in de Evangeliekerken werd ingesteld door de apostelen, de Doop van hun kinderen ook werd ingesteld. Ik heb ook bewezen dat God de kinderen van de gelovigen voor gelovigen houdt.

Zij kunnen (voor zover wij kunnen weten) daadwerkelijke gelovigen zijn, zoals Johannes de Doper was, en als zij als klein kind sterven (wat bij vele kinderen het geval is) behoren wij te geloven dat zij behouden zijn door de kracht en de genade van Gods verbond, waaronder zij begrepen zijn.

Als zij geen daadwerkelijke gelovigen zijn en zij dit in hun latere leven laten blijken, zijn zij toch onder Gods ingestelde middelen en ordinanties, om onderwezen te worden met het doel gelovigen te worden.

Alle kinderen van de gelovigen houdt God daarom (in kerkelijk opzicht) voor gelovigen, en voor personen die er vatbaar voor zijn om gedoopt te worden.

De gelovige ouder als de wortel en zijn kinderen als de takken vormen slechts één boom in Gods wijngaard. Daarom, de dingen die God samengevoegd heeft, laten wij die niet scheiden (Matth. 19:6).

Om deze reden geef ik de lezer deze aanwijzing: elke keer dat de Doop van ‘de gelovigen’ genoemd wordt, voeg er dan in uw gedachten ‘... en hun kinderen’ aan toe.

Hoofdstuk 1

Dat Jezus, ‘omtrent dertig jaren oud’, door Johannes in de Jordaan gedoopt werd, is waar. Maar de Doop werd niet eerder dan rond die tijd door Johannes ingesteld. Als hij zou zijn ingesteld toen Jezus een kind was, zou Hij Zich eraan onderworpen hebben, zoals Hij Zich ook onderwierp om besneden te worden toen Hij een kind was (Luk. 2:21).

Hoofdstuk 2

*De grote opdracht voor de Doop van gelovigen; ik voeg eraan toe:
en hun kinderen*

‘Gaat heen, onderwijst en doopt.’ Onderwijzen komt eerst, dat is waar, en de kinderen worden onderwezen en tot discipelen gemaakt doordat hun ouders dit worden. God houdt hen voor gelovigen, zoals hun ouders zijn, en daarom heeft God ingezet dat zij evengoed als hun ouders gedoopt moeten worden.

Hoofdstuk 3

Voorbeelden

Johannes 4:1-2: ‘Jezus maakte en doopte ... discipelen.’ Zij worden tot discipelen *gemaakt*, niet als discipelen geboren.

Antwoord. Zo was het met de eerste gelovigen, maar hun kinderen hadden het voorrecht om geboren discipelen te zijn. Dit was het begin van de openbare bediening van Christus. De orde van de Evangeliekerken was nog niet ingesteld en vastgesteld. Dat gebeurde aan het begin van de bediening der apostelen (Hand. 2).

En wat zou het, al wordt vermeld dat de Samaritaanse gelovigen, ‘beide mannen en vrouwen’, gedoopt werden, zonder vermelding van hun kinderen? Dat is geen bewijs dat dit niet vroeg of laat gebeurde, aangezien het een Goddelijke apostolische inzet is dat de kinderen in hun ouders begrepen worden.

De kamerling was een vreemdeling en ver van huis; zijn familie was afwezig. Daarom ligt er geen kracht in dat voorbeeld, maar veeleer voor het tegendeel. Want toen hij de boodschap van het Evangelie meebracht naar huis, werd die zo krachtdadig aangenomen (zoals geschiedschrijvers berichten), dat ze bij hen gebleven is tot op deze dag, evenals de kinderdoop samen met andere onderdelen van Gods aanbedding.

Toen Paulus gedoopt werd, had hij geen kinderen. Hij is ook nooit getrouwd voor zover wij weten. Daarom heeft zijn voorbeeld geen kracht om de kinderdoop te bestrijden.

Het voorbeeld van de stokbewaarder biedt ons een gewichtig punt van overweging. Toen het hoofd van het gezin bekeerd was, werd zijn hele gezin voor gelovigen gehouden en gedoopt. Diegenen in zijn gezin die volwassen waren, gaven ongetwijfeld blijk van hun geloof. De kinderen van zijn gezin moesten volgens de Evangelie-orde onderwezen worden in het geloof van het Evangelie, en werden daarom voor gelovigen gehouden, dus werd zijn hele gezin gedoopt.

Hetzelfde kan gezegd worden over Lydia en Crispus.

Hoofdstuk 4

Hier weidt het boekje vervolgens uit over een ander betwist punt, namelijk: moet de Doop bediend worden door onderdompeling, of (zoals wij doen) door wassing of besprenging?

De Heilige Schrift heeft de manier van bediening vrij gelaten; allebei kunnen ze wettig zijn. Toch stelt deze verhandeling dat onderdompeling noodzakelijk is, ja, zodanig dat de doop die niet zo bediend is, ongeldig is.

Op een andere plaats veroordeelt het boekje ons leerstuk aangaande de kinderdoop, of tracht het dat ten minste te ontzenuwen, omdat wij de kinderdoop alleen op grond van gevolgtrekkingen aanhangen en leren, hoewel dat niet zo is, want wij voeren een stellige (positieve) inzetting en een stellig voorbeeld aan.

Maar dit punt van de onderdompeling wordt alleen op grond van gevolgtrekkingen aangehangen, en wel slechts waarschijnlijke gevolgtrekkingen op zijn best.

Er is geen bewijs dat iemand in de tijd van Christus door onderdompeling gedoopt werd, en ook niet dat Johannes of Filippus door onderdompeling doopten.

De doop is een teken, en een beetje van het teken is genoeg om grote zaken te betekenen. Een klein stukje brood en een klein teugje wijn zijn genoeg om wonderlijk grote dingen te betekenen. Toen Christus de voeten van Zijn discipelen waste, zei Petrus: 'Gij zult mijn voeten niet wassen in der eeuwigheid.' Maar toen hij begreep dat het tot geestelijk nut en onderwijs was, wilde hij meer van het teken hebben: 'Niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd.' Maar Christus zei: 'Het is genoeg dat alleen de voeten gewassen worden. Die zo gewassen wordt, is geheel rein' (vgl. Joh. 13:8-10).

Zo is het ook met onze broeders. Omdat zij weten dat de Doop van grote betekenis en nut is, daarom verlangen zij heel veel van het teken. Zij willen helemaal onder water gedompeld worden, tot

over het hoofd en de oren in het teken. Waar is dat voor nodig? Een beetje van het teken is genoeg om het geloof op te leiden tot zijn heerlijke voorwerpen in Christus.

Het gezicht is het uitnemendste en voornaamste deel van een mens. Als daarom het hoofd gedoopt is, is de hele mens gedoopt. Als het gezicht een beetje gewassen, begraven, besprengd en met water bedekt wordt, is dat genoeg om voor ons geloof alles te betekenen wat door de Doop betekend wordt.

De Doop wordt verschillende keren voorgesteld als een handeling die onze dood, begrafenis en opstanding met Jezus Christus betekent.

De Doop wordt verschillende keren voorgesteld door een besprenging met het bloed van Christus.

De Doop wordt verschillende keren voorgesteld door een wassing, en ook een keer door het aandoen van Christus.

Als daarom de Doop bediend wordt door wassing, of door besprenging, of door onderdompeling, steeds moet ons geloof opgeheven worden tot al deze betekenissen van het teken van de Doop. Het maakt niet uit welke van deze manieren gebruikt wordt, hetzij dat de dooper met zijn handen een passende hoeveelheid water op het gezicht uitgiet bij wijze van besprenging of wassing, hetzij dat hij het gezicht onderdompelt. Er is veel oefening van Goddelijke kennis en geloof in dat onderdeel van de dienst van God, in het bedienen van en het delen in het sacrament van de Doop, meer dan uitgedrukt kan worden door het teken, hoewel alles betekend wordt.

Ik zal nu een proefje geven van de middelmatigheid van de manier waarop de Doop bediend wordt: Slechts op twee plaatsen gingen ze in het water om te dopen.

Johannes deed dat altijd, want hij preekte in de woestijn, waar geen mogelijkheid was om het anders te doen. De rivier was daar breed en zodoende aan de oever minder diep. Misschien kwamen de mensen naar hem toe terwijl hij in het water stond. Terwijl ze hun gezicht ophieven naar de hemel, nam hij water in zijn handen,

dat hij op hun gezicht sprengde en uitgoot, en zo werden ze gedoopt. In deze handeling ligt een dood, een begrafenis onder water, een opstanding, een wassing, een bedekking, een besprenging, een beetje van het teken van de grote dingen die daardoor betekend worden. Het lijkt mij meer waarschijnlijk dat dit de manier was die Johannes en Filippus aanhielden, wanneer zij in het water gingen om te dopen.

Filippus en de kamerling die in het water gingen om te dopen, is het tweede en laatste voorbeeld waarvan ik weet. Zij reisden over een weg waar zij even weinig mogelijkheid hadden om het anders te doen, net als Johannes in de woestijn.

Maar die grote bediening van de Doop in Handelingen 2:41 werd verricht in de tempel, waar geen rivier of diep water was om het hele lichaam in onder te dompelen. Maar er was wel altijd een overvloed aan water in de tempel.

Er werd heel veel water gebruikt voor de offeranden, om te wassen en te koken. Ook werd er veel water gedronken door de mensen, die in Gods tegenwoordigheid aten en dronken. Hoewel er volgens de inzetting een beetje wijn met de offerande werd meegebracht, hadden de mensen tijdens al hun offerfeestmaaltijden toch ook water nodig om te drinken, en dat was eenvoudig te krijgen. Want er waren er velen die als taak hadden water te putten voor de tempeldienst. Iedereen die water nodig had, kon het gemakkelijk krijgen. Ook hoorden er allerlei vaten bij de tempel, die nodig waren voor de dienst van God: bekkens, schalen, schotels, enzovoort.

Tijdens dit welbekende gebeuren van de doop van die Evangeliebekeerlingen zullen de waterputters alle dopers vlot voorzien hebben van voldoende water, in geschikte vaten, niet om onder te dompelen, maar om te wassen, te besprengen en met hun handen water te gieten op het gezicht van de gedoopten.

Handelingen 16:33. In hetzelfde uur van de nacht werd de stokbewaarder ‘terstond gedoopt, en al de zijnen’. Men ging niet naar een rivier om hen onder te dompelen.

Paulus werd gedoopt in de kamer waar hij ziek lag (Hand. 9:18-19).

Cornelius en zijn gezin en vrienden werden gedoopt in de plaats waar het Woord hun gepredikt werd, waar gebeden gedaan werden en waar de Heilige Geest op hen uitgestort werd. Zij werden in dezelfde plaats gedoopt met de Heilige Geest en met de waterdoop.

Niets wijst erop dat de vergaderde mensen voor de waterdoop naar een rivier vertrokken. De Doop maakt deel uit van Gods dienst en moet bediend worden in de openbare vergadering van de kerk. Zo wandelen de Evangeliekerken in hun algemeenheid, in alle plaatsen ter wereld. De vergaderplaatsen zijn zelden aan rivieroeveren.

Hoofdstuk 5

In dit hoofdstuk zie ik geen verschil van belang, behalve dat beweerd wordt dat Lydia in de rivier gedoopt werd, wat niet bewezen kan worden.

Hoofdstuk 6

Dit hoofdstuk sla ik ook over.

Hoofdstuk 7

De Doop van gelovigen (ik voeg eraan toe: en hun kinderen) is een grote ordinantie.

Hoofdstuk 8

Dit hoofdstuk beantwoordt 22 tegenwerpingen. Veel tegenwerpingen zijn echter onbetekenend en van weinig belang, en over andere heb ik voor het ogenblik al genoeg gezegd. Daarom zal ik hier en daar een tegenwerping oppakken en dan verdergaan.

Tegenwerping 5. Komt de Doop niet in de plaats van de besnijdenis?

Het boekje antwoordt: Zeker niet. Er is geen enkele Schriftplaats voor.

Antwoord. Ik vraag u, overweeg deze teksten:

Romeinen 4:11: ‘Hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend; opdat hij zou zijn een vader van allen die geloven in de voorhuid zijnde.’

Galaten 3:17: ‘Dit zeg ik: Het verbond dat tevoren van God bevestigd is op Christus ...’, namelijk bevestigd door de besnijdenis.

Wij zien dat de besnijdenis hun ingang in het verbond van het geloof bevestigde, en zo bevestigt de doop hun ingang in het Evangelieverbond (Hand. 2:38-39). De besnijdenis was een van de eerste kerkelijke ordinanties, die hen verbond en verplichtte om de gehele wet te houden (Gal. 5:3). Zo is de Doop een van de eerste kerkelijke ordinanties die ons verbindt en verplicht om het gehele Evangelie te gehoorzamen: ‘Alles wat Ik u geboden heb’ (Matth. 28:19-20).

Ik weet niet waarom de baptisten ontkennen dat de Doop in de plaats van de besnijdenis gekomen is, of het moest zijn uit vrees voor het argument dat hierdoor verschaft wordt voor de kinderdoop, waar zij niet onderuit weten te komen.

Tegenwerping 10. Eens waren kinderen lidmaten van de kerk, en we lezen niet dat ze afgesneden werden.

Antwoord. Over het aandeel van de kinderen in het verbond heb ik al iets gezegd. Ik zal er nog enkele woorden aan toevoegen

aangaande iets wat hier gezegd wordt.

‘Meent niet ... te zeggen: Wij hebben Abraham’, een gelovige, ‘tot een vader’ (Matth. 3:9). Zij maakten een vleselijk zelfverzekerd gebruik van hun ouderlijke verbond, zoals zij ook deden in Johannes 8 en op andere plaatsen. Hoewel ze rijp van jaren waren en het verbond hadden moeten benutten door het vast te grijpen tot hun heiligmaking, deden ze dat toch niet. Ze leefden in grove zonde en pleitten desondanks op hun ouderlijke verbond. Ach, dat baat niet in dit geval.

Het is met ons nu hetzelfde. In onze kindertijd en minderjarigheid heeft ons ouderlijke verbond op zich een grote krachtadigheid. Maar wanneer wij groot geworden zijn, moeten wij het verbond zelf vastgrijpen en zowel ons eigen verbond als ons ouderlijke verbond benutten tot onze afsterving en levensheiliging.

‘Meent niet te zeggen: Abraham, een gelovige, is onze vader’, op welke andere voorwaarden dan ook. Vooral niet wanneer zij ‘Abraham is onze vader’ gebruiken als een dekmantel voor een snode levenswandel. Abraham zal zulke kinderen niet erkennen. Verder laat Johannes hun zien dat, vanwege hun vleselijk misbruik van hun ouderlijk verbond, God gereedstaat hen af te breken door hun ongeloof, met welk doel ‘de bijl alrede aan den wortel der bomen is gelegd ...’ (Matth. 3:10). De boom is de natie van de Joden. De wortel is hun kerkelijke staat in het verbond van Abraham. De bijl is de Romein, die de Joden zelf slijpen en scherpen om een grondige executie onder hen te doen plaatsvinden. Daarom vermaant Johannes hen om boetvaardige en vruchtbare gelovigen te zijn.

In het boekje staat ook: waar waren kinderen ooit leden van een particuliere kerk onder het Evangelie?

Antwoord. Zie Handelingen 2:36-37 en 1 Korinthe 7:14.

Tegenwerping 16. Ik ben als kind gedoopt. Waarom moet ik opnieuw gedoopt worden?

Norcot zegt: Niet het water dat op het gezicht gegooid wordt,⁵

⁵ Zo zegt Norcot het letterlijk.

maakt de Doop uit.

Antwoord. Ach, wie zegt dat dit wél de Doop uitmaakt? Dit is ook helemaal geen Schriftuurlijke taal. Als deze woorden bedoeld zijn om de ordinantie te verachten, kunnen wij daaruit zien hoe geneigd wij zijn om woorden uit onze mond te laten komen die vergeving in het bloed van Christus nodig hebben.

De ouder geeft zijn toestemming aan het verbond van de Doop en oefent geloof ten behoeve van het kind. Het kind wordt onderwezen en geleerd om het zelf te doen. Dit wordt door God aanvaard.

De discipelen in Handelingen 19:1 e.v. werden niet opnieuw gedoopt, maar door de apostel onderricht dat ze op de rechte wijze gedoopt waren.

Al zou er een gebrek in de persoon van het kind en in de manier zijn (u vergist zich in beide zaken), toch lijkt het een grote vrijpostigheid te zijn om de Doop ongeldig te verklaren, en te beweren dat alle kerken en heiligen vanaf de apostelen tot op deze dag ongedoopte personen zijn, met uitzondering van uw geringe personen. O, hoe hebben wij nederigheid en liefde nodig!

Hoofdstuk 9

Het is de opzet van dit hoofdstuk om de Doop van gelovigen en van kinderen tegenover elkaar te stellen, terwijl God ze samengevoegd heeft: gelovigen en hun kinderen moeten gedoopt worden. Er zit meer bedrog dan gewicht in deze manier van doen. Het eerste punt en de twee laatste punten ontkennen dat er enige Schriftplaats is voor de kinderdoop, en om dat scharnier draait de rest. U weet dat wij Schriftgezag aanvoeren voor de kinderdoop, en daarom zal ik dit hoofdstuk overslaan als een verwarde hoop hooi en stoppels.

Hoofdstuk 10

Dit hoofdstuk is een verzameling van veel teksten uit de Heilige Schrift, die ik met eerbied gelezen heb en waarin ik niets vind wat tegen het dopen van de gelovigen en hun kinderen is.

Hoofdstuk 11

Dit laatste hoofdstuk bevat overwegingen en conclusies, die ik zal beantwoorden met mijn overwegingen. Hierbij moet ik hetzelfde vele keren opnieuw zeggen, omdat ik op elk voorgestelde punt antwoord geef.

1. De kinderdoop is een van de ordinanties van de Evangeliekerken. Heere, maak de tegenstanders ervan beschaamd, opdat zij zien dat het Uw ordinantie is.
2. Heere, geef ons allen vernieuwde harten, opdat wij wandelen in Uw inzettingen en wegen, om ze te doen.

3. Zij die de kinderen van gelovigen de Doop ontzeggen, verwerpen de raad van God.
4. Wanneer men de kinderen der gelovigen van het zegel van het verbond uitsluit, verandert men Gods ordinantie. God heeft geboden dat de gelovigen en hun kinderen gedoopt zullen worden.
5. God heeft geboden de gelovigen en hun kinderen te dopen. Daarom bieden wij God aan wat Hij geboden heeft en altijd aanvaard heeft, sinds de instelling van de Doop tot op deze dag.
6. Er was geen misvatting in de doop van de discipelen in Handelingen 9:1. Zij werden niet herdoopt, maar zij werden in zoverre door de apostel onderwezen dat zij zagen dat ze op de rechte wijze gedoopt waren. Er zijn veel dwalingen en bezoedelingen in de Doop geweest door het verderf van de antichrist, maar daarom moeten wij nog niet herdoopt worden. Een gebrek in de persoon van het kind en in de manier van de handeling, zoals u in onze kinderdoop veronderstelt, is niet wezenlijk. Dus wordt daardoor de Doop niet tenietgedaan en geen herdoop vereist, mocht het geval zo zijn als u zegt.
7. Mijn kinderdoop is een ware Doop volgens een Goddelijke inzetting. Ik leef in de gehoorzaamheid aan die Evangelieordinantie. Mijn ouders die geloven, een verbond maken en beloften doen ten behoeve van mij, worden door God aanvaard. Ik word door Gods genade grootgebracht en onderwezen om deze zaken tot de mijne te maken door mijn eigen vrijwillig vastgrijpen van het verbond. Geprezen zij God voor deze Evangeliemaniër om de godsdienst te verbreiden en de kerken te bestendigen.
8. De Doop werd overgegeven aan gelovigen en hun kinderen, evenals de besnijdenis.
9. Ik weet niet wie die gelovigen zijn die de Doop aan hun kinderen ontzeggen, tenzij sommige baptisten bewijzen dat ze

oprechte gelovigen zijn.

10. Welke waarheid is niet tegengestaan en over welke waarheid is niet gedisputeerd? De waarheid komt er niet slechter, maar helderder uit tevoorschijn. En ik geloof dat dit ook de uitkomst zal zijn van het leerstuk aangaande het dopen van kinderen.

In de briefwisseling tussen Mr. Jesse⁶ en mij stelde ik hem de vraag: ‘Wanneer de Joden bekeerd worden, zullen zij dan hun kinderen laten dopen?’ Hij antwoordde dat hij geloofde van wel, en gaf mij twee Schriftteksten als bewijs; de ene was Jeremia 30:20; de andere ben ik vergeten, maar ik denk dat die ergens in Jesaja stond.

11. Er is een welbekend voorbeeld van de Doop van gelovigen en hun kinderen (zie boven, Handelingen 2:41).

12. Stel dat de zaligheid van mijn ziel ervan afhing, dan durf ik met heilige geloofsvrijmoedigheid te verklaren dat gelovigen en hun kinderen in de vroege kerk gedoopt werden.

13. Dit sla ik over als onbetekenend.

14. De Doop van de gelovigen en hun kinderen is een geschreven ordinantie volgens Goddelijke instelling.

15. Christus heeft, in getrouwheid aan de kerk, ons veel Schriftgetuigenissen voor de kinderdoop nagelaten.

16. Christus heeft in het heilige voorbeeld van Evangelie-inzettingen opgeschreven nagelaten dat de gelovigen en hun kinderen gedoopt moeten worden.

17. De doop van gelovigen [en hun kinderen] hangt niet alleen af van rechtzinnige gevolgtrekkingen, maar ook van het duidelijke

⁶ Zie de voetnoot op p. 8.

geschreven Woord. Het dopen door onderdompeling hangt alleen af van waarschijnlijke gevolgtrekkingen, en kan daarom een doop die door besprenging is verricht, niet ongeldig verklaren.

18. Hoewel de kinderen in Lydia's huis niet worden genoemd, toch wordt het hele huisgezin genoemd, en wie zal de Heilige Geest leren wat Hij moet zeggen?

19. Christus, onze Wetgever, heeft ons een uitdrukkelijke inzetting gegeven om de gelovigen en hun kinderen te dopen.

20. Het dopen van de gelovigen en hun kinderen is in de kerk ingevoerd volgens een uitdrukkelijke inzetting en een uitdrukkelijk gebod.

21. Het is veilig om toe te staan dat het dopen van de gelovigen en hun kinderen uitdrukkelijk geboden wordt, en dat wanneer de ouders onderwezen worden, ook de kinderen onderwezen worden.

22. Wij kunnen met een zuiver geloof zeggen: 'Heere, Gij hebt geëist dat wij de gelovigen en hun kinderen zouden dopen.' U kunt zich zo niet verantwoorden om kinderen van het verbond en van het zegel daarvan uit te sluiten.

23. Het dopen van de gelovigen en hun zaad is een Evangelieordinantie in uitdrukkelijke woorden en een uitdrukkelijk gebod.

24. Wij worden gedoopt volgens het uitdrukkelijke gebod van God. Wanneer men de kinderen dat ontzegt, verwerpt men Gods raad.

25. Wij behoren te geloven dat onze kinderen wedergeboren kunnen zijn vanaf de moederschoot. En mochten ze dat niet zijn, toch zijn ze op de weg om wedergeboren te worden, en worden ze onder de wind van de Geest gebracht om dit tot stand te brengen.

En dit wordt aanvaard.

26. Wij schamen ons niet om de gelovigen en hun kinderen te dopen. Zij die zulke kinderen uitsluiten, hebben reden om zich te schamen. Heere, maak hen beschaamd.

27. Wij dopen de gelovigen en hun kinderen volgens een uitdrukkelijk woord van [Gods] gebod.

28. Het dopen van de gelovigen en hun kinderen is een zuivere ordinantie van God volgens een uitdrukkelijke regel.

29. In het dopen van de gelovigen en hun kinderen doen wij wat God geboden heeft, en wij zullen de troost ontvangen van het ‘Wel gedaan, Mijn goede dienstknecht’ (vgl. Matth. 25:21). Maar zij die zulke kinderen uitsluiten, zullen op dat punt de troost verliezen van: ‘Wel gedaan, Mijn goede dienstknecht.’ Christus nam het de discipelen zeer kwalijk dat zij verhinderden dat er kinderen tot Hem gebracht werden.

Vat geen weerzin tegen mij op wanneer ik hetzelfde steeds weer opnieuw zeg, maar bedenk dat ik hiertoe genoodzaakt wordt door het geschrift waarop ik reageer. Dit boekje brengt alle stof naar voren waarop ik antwoord geef. Ik erken dat het een erg verwarde hoop is.

Heere, leid ons in Uw waarheid, en help ons de waarheid te betrachten in liefde ([Ps. 25:5;] Efeze 4:15).